

РЕШЕНИЕ

№ 4946

гр. София, 17.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 28.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова, като разгледа дело номер **11666** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,

Образувано е по жалба на М. Р. Р. от [населено място] срещу Заповед №АМ-2182/02.10.2012 година на Началник Група „АНД”, отдел”Пътна полиция” при СДВР, с която последният на основание чл.172,ал.1 ЗДВП наложил ПАМ на оспорващия- Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му , но за не повече от 6 месеца.

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност и незаконосъобразност на оспорената заповед.Твърди се,че заповедта при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, описанието е непълно и не са посочени доказателствата, които го потвърждават, не отговаря на изискванията за форма на административен акт, тъй като административният орган се позовава само е единствено на съставения АУАН, без да са посочени фактите. Посочва се още ,че техническото средство е неизправно ,като отразените в АУАН факти ен отговаря на истината липсват мотиви и описане на фактическите обстоятелства.Иска се отмяна на заповедта е и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание-оспорващият- М. Р. Р. от [населено място], редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по оспорването- Началник група „АНД” отдел”Пътна полиция” при СДВР, редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от Юрисконсулт М. редовно упълномощена ,която оспорва жалбата като неоснователна и претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142 ГПК/ приложим по силата на преpraщaщата норма на чл.144 АПК, прие за установено следното:

Със Заповед №I-з/1741828.08.2012 година, Министърът на вътрешните работи определил да осъществяват контрол по ЗДВП основни структури на МВР, измежду които и ръководителите на службите за контрол по ЗДВП, определени в т.1 или оправомощени от тях длъжностни лица да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл.171,т.1,2,4,5,б."а" т.6 от ЗДВП съобразно тяхната компетентност, измежду които и СДВР, както и ръководителите на службите за контрол, определени в т.1 или оправомощени от тях длъжностни лица да прилагат с мотивирана писмена заповед посочените по- горе по реда на чл.171 от ЗДВП ПАМ ,съобразно тяхната компетентност.

Със Заповед № 3-11783/17.09.2012 година,Директор СДВР на основание чл.30,ал.2, вр. с ал.1 от ЗМВР, чл.172 от ЗДВП и Заповед № Из-1741/28.08.2013, упълномощил да издават Заповеди за прилагане на ПАМ по реда на чл.171,т.1,2,4,т.5 б.А и т.6 от ЗДВП поименно изброени длъжностни лица,измежду които и Началник група АНД в Отдел" Пътна полиция" при СДВР.

На 29.09.2012 година,срещу оспорващия е съставен Акт за установяване на административно нарушение,затова, че на 29.09.2012 година около 00.40 часа в [населено място] по бул."Дж. Н." от [улица]в посока на движение бул. П. Д.", управлявал личния си мотоциклет, бил спрян за проверка от служители на Отдел" ПП" но отказал да бъде изпробван за алкохол с А. 931. Издаден е талон за медицинско изследване от същата дата.Актът е връчен при отказ в присъствието на свидетеля Н. Р. И..

На 02.10.2012 година, ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № АМ 2182, с която наложил на оспорващия ПАМ- Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му , но за не повече от 6 месеца.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на 05.11.2012 година. По делото са приложени всички доказателства, събрани в хода на административното производство, доказателства, че лицето ,издало заповедта заема длъжността Началник отдел"АНД при СДВР.

От показанията на свидетеля И. се установява, че той е присъствал при отказа на Р. да даде проба за алкохол и че е твърдял, че ще си направи изследване за алкохол без бележката от полицаите.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в в перклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес на обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Оспорената Заповед № АМ2182/02.10.2012 г., с която Началник група" АНД" в отдел" Пътна полиция"при СДВР наложил на М. Р. Р. принудителна административна мярка по чл.171,т.1, буква" б" ЗДВП- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността му,но за не повече от 6 месеца,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПКП/така наречените условия за редовно действие на административните актове.При преценката,съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай, атакуваната заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник група АНД в Отдел "Пътна Полиция" при СДВР, на когото изрично по силата на заповед № 3-11783/17.09.2012 година, Директор СДВР е упълномощил длъжностни лица, които да издават заповеди за налагане на ПАМ по реда на чл.171 от ЗДВП, измежду които и Началник Група АНД в Отдел "Пътна Полиция" при СДВР. Между Страните не спорят, а и от доказателствата по делото се установява, че И. С. М., заема длъжността-Началник група "АНД" при СДВР.

Заповедта отговаря на изискванията за форма и съдържа предвидените в чл.59 АПК/приложим по силата на преpraщачата норма на чл.171, ал.4 ЗДП/ задължителни реквизити, мотивирана е с означение на фактическите и правните основания по издаването и-чл.171, т.1, буква "Б" от ЗДВП. Напълно неоснователен е доводът на оспорващия, че заповедта не е мотивирана и в нея не са посочени доказателствата, които са събрани. На първо място, в заповедта ясно са посочени фактическите и правните основания за издаването и, както и, че същата се издава въз основа на съставен АУАН срещу оспорващия. На второ място, именно фактическите основания, отразени в АУАН, се явяват и фактически основания за издаване на заповедта. Неоснователен е доводът на оспорващия, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като АУАН не отговаря на действителността, защото оспорващият чрез процесуалното си бездействие не обори нито фактическите констатации в АУАН, нито пък в заповедта. Неоснователно е и твърдението на оспорващия, че в заповедта не са посочени фактическите и правните основания за издаването и, защото в нея те са посочени ясно и категорично.

При издаването на заповедта, административният орган е спазил и процесуалноправните и материалноправните разпоредби на АПК и ЗДВП.

Разпоредбата на чл.171, т.1, б."б" ЗДВП постановява, че за осигуряване движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, спрямо водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване се налага ПАМ- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца се налага

Така очертани, предпоставките по буква "б", изречение първо от чл.171 ЗДВП за налагане на принудителната административна мярка, се свеждат до: установяване на управление на МПС от страна на водача и отказ на същия да бъде изпробван с техническо средство и да даде кръв за медицинско изследване.

Събраните по делото доказателства сочат, че административното производство е инициентирано въз основа на съставен срещу оспорващия Акт за установяване на административно нарушение за извършено от него нарушение на чл.5, ал.3, т.1 ЗДВП- забраняваща на всеки водач на МПС да управлява същото след употреба на алкохол или друго упойващо вещество. Именно, съставеният акт за установяване на административно нарушение, представлява предпоставката за издаването на заповед на основание чл.171, т.1, б."Б" от ЗДВП, като въз основа на акта се установява извършено от водача на моторното превозно средство административно нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДВП и описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДВП относно управление на МПС от страна на оспорващия след употреба на алкохол/ силно лъхал/ и при отказа да

бъде изпробван с техническо средство и талон за медицинско изследване/, и поведението му в момента на проверката, съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. В този смисъл, АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ. По делото не се представиха никакви доказателства, оборващи както отразеното в акта за установяване на административно нарушение, така и в заповедта- управление на МПС след употреба на алкохол и отказ да бъде изпробван с техническо средство. Управлението на МПС от страна на Р. след употреба на алкохол, както и отказът на същия да бъде изпробван с техническо средство се потвърждава не само от приложените по делото доказателства, но и от показанията на свидетеля Н. И., присъствал при отказа на Р. да бъде изпробван с техническо средство. Напълно неоснователно е твърдението на Р. ,че техническото средство, с което е изпробван не е отчитало вярно. На първо място, от приложените по делото доказателства е видно, че дрегерът- А. 931 е преминал задължителния преглед и на второ място- налице е отказ да бъде изпробван Р. с това техническо средство и буди недоумение фактът, как Р. след като е отказал да бъде изпробван с техническо средство е разбрал , че дрегерът отчита невярно.

Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и подчертае, че ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма, тя е правова принуда/нормативно установена е/, вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове, които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма, а административните наказания- са действия по прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/. Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание, каквото е твърдението на оспорващия.

Оспорващият не ангажира никакви доказателства, сочещи на фактическа обстановка, различна от установената в административното производство и опровергаващи възприетите от административния орган правни квалификации. С оглед на това и на тази плоскост в рамките на предоставената му обвързана компетентност, административният орган е издал оспорената заповед, след като визираните в хипотезиса на правната норма факти от обективната действителност са осъществени. Наред с това, наложената ПАМ има двойко значение - превантивен характер и цели осуетяване възможността на оспорващия да извърши други подобни нарушения и едновременно с това- преустановяващ ефект- насочена е към прекратяване на деянието, осъществяващо състав административно нарушение по смисъла на специалния закон, цели да ограничи евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на нарушението, като мярката се прилага под прекратително условие - "до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 6 месеца".

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че атакуваната заповед отговаря на условията за редовно действие на административните актове и като такава, предпоставя отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на делото, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.173,ал.2 АПК, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА М. Р. Р. от [населено място] срещу Заповед №АМ-2182/02.10.2012 година на Началник Група „АНД”, отдел”Пътна полиция” при СДВР, с която последният на основание чл.172,ал.1 ЗДВП наложил ПАМ на оспорващия- Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му , но за не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА М. Р. Р. ОТ ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЧАЛНИК ГРУПА „АНД” ПРИ О”ПП” НА СДВР ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНА ГРАЖДЕНИЕ В РАЗМЕР НА 150 ЛЕВА.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на оспорващия и на ответника по оспорването.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в14 дневен срок от получаване на препис от решението, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: